

Bemyndigelse som den foreslaaede, en Grund, hvis formelle Gyldighed i og for sig jeg altid skal fuldstændig anerkjende. Men jeg troer, at der dog ligger nogen Misforstaaelse til Grund for denne Udvalgets Betragtning, forsaavidt som der jo ikke her er Tale om nogen Bevilling, der gives Ministeriet, endnu mindre om nogen Bevilling, der gives Aalborg Commune, men der gives ved dette Forslags Antagelse kun et Samtykke til Indenrigsministeren, at han, naar han finder, at den hele Sag er saaledes forberedt, at det kan forsvares at tillade Aalborg Commune at anvende Pengene, da ikke skal savne Midlerne til at komme Foretagendet til Hjælp paa den foreslaaede Maade. Det forekommer mig endog, at det, saaledes som allerede bemærket ved første Behandling af den ærede Cultusminister, kan være tvivlsomt, hvorvidt et saadant Samtykke behøvedes, men selv dette forudsat, saa er der dog en stor Forskjel mellem en Bevilling og hvad her er foreslaaet, nemlig at give Indenrigsministeren et Samtykke til at disponere over et Beløb af Reserverfonden paa denne bestemte Maade. Ligesom derfor den første Betragtning, at Udvalgets Understøttelse manglede, ikke har kunnet afholde mig fra at deeltage i at stille Forslaget, saaledes har heller ikke den Omstændighed, at den høitærede Ministers Understøttelse manglede, kunnet afholde mig derfra, idet jeg nemlig endnu har den Forventning, det Naab, at den høitærede Minister ikke vil modsætte sig at modtage det Samtykke, som her er foreslaaet givet Ministeren, og som jeg ogsaa haaber, det høitærede Thing vil give ham.

Jeg har en vis personlig Stilling til denne Sag, hvilket ogsaa har bevæget mig til at deeltage i at stille Forslaget. Efterat der gjennem en lang Række af Aar var forhandlet om det vigtige Foretagende at forbinde den søndre Deel af Nørrejylland med Den nordenfor Klimfjorden, med Bendsøsfæl og den øvrige Deel nordenfor Klimfjorden, og efterat der havde været mange forskjellige Projecter derom, og Regjeringen navnlig i sin Tid havde paatænkt at forbinde Nørresundby med Aalborg ved Hjælp af en Dampfærge, opstod der en Proces om, hvorvidt man kunde benytte en Dampfærge uden derved at krænke Færgelagens Ret;

det blev afgjort ved en Højesteretsdom, at en saadan Krænkelse vilde finde Sted, dersom man benyttede en Dampfærge, og derved blev det Project opgivet. Senere var der Tale om en fast Bro, og dernæst om en Pontonbro. I Slutningen af Aaret 1859 kom der en Deputation fra Aalborg til Indenrigsministeriet, og da var man endelig kommen til en fast Beslutning, man ønskede en Pontonbro bygget, og der blev da andraget saavel hos Indenrigsministeriet som hos Finantsministeriet om, at disse Ministerier vilde forhjælpe Kommunen til Aaen af den Capital, som var nødvendig til dette Foretagende, og som ansloges til 200,000 Rbd. Efter Alt, hvad der forelaa, gif jeg, som da havde den Ære at forestaae Indenrigsministeriet, ind paa at tillade Kommunen at optage som Aaen den nævnte Capital mod Kommunens Garanti, naar Indvaanerne ved en Raadstueafsamling samtykkede i, at denne Gjæld paadrogtes, og i Forening dermed gav jeg Tilfagn om at ville begjære Rigsdagens Samtykke til, at Halvdelen af et saadant Aaen maatte udredes af Kongeriget under de sædvanlige Betingelser, hvorpaa Reserverfonden udlaaner sine Capitaler, hvorpaa Kommunen ligeledes modtog Finantsministerens Tilfagn om, at han vilde forskaffe Kommunen et lignende Aaen paa 100,000 Rbd. af Monarchiets Finantsfer. Den høitærede nuværende Cultusminister, som overtog Indenrigsministeriet efter mig, gif villig ind paa at optage paa Finantsloven for Finantsaaret 1860—61 et Forslag, der var aldeles eenslydende med det Forslag, som nu foreligger Thinget, og hvilket jeg saa meget mere maatte paastjønne, som jeg derved i den høitærede nuværende Cultusministers vægtige Autoritet fik en Bestyrkelse for, at den Beslutning, jeg havde taget, ikke var urigtig. Da Sagen herpaa indbragtes i Thinget, blev Forslaget, som var stillet af den høitærede nuværende Cultusminister, vedtaget eenstemmig med 80 Stemmer. Det er altsaa blot en Fornøjelse af det Samtykke, det høitærede Thing allerede eengang har givet, som jeg har været med at begjære, og som jeg troer, der er al Anledning til at begjære. Jeg kan ikke see, at Sagen nu — og det, siger jeg, desto værre — staaer paa et synderligt andet Standpunkt end det, hvorpaa den stod, da hiin Be-